

[Bouet.]

idet det var hans Opfattelse eller i hvert Fald hans Ønske — og det samme har jo fundet Udtryk i de Krav, de samvirkende Fagforbund har stillet —, at en nedsat Arbejdstid, ogsaa naar den gjaldt hele Industrien, skulde ækvivaleres med en forhøjet Løn. Men hvis man gik ind paa dette, vilde man efter min Opfattelse ikke opnaa noget ved disse Foranstaltninger, thi det vilde i høj Grad virke hindrende paa Arbejders Iværksættelse og gøre det umuligt for Erhvervene at konkurrere med Udlandet. Men jeg udtaler altsaa min Anerkendelse overfor det Standpunkt, Ministeriet her har indtaget, hvorved det har vist, at det ikke stiller sig paa det Standpunkt, som de samvirkende Fagforbund under tidligere Forhandlinger har givet Udtryk.

Derimod kan jeg ikke tiltræde en Bestemmelse i Lovforslaget, som særlig angaar Forholdene i Landkommunerne og Provinserne i det hele. Forholdene har her efterhaanden udviklet sig saaledes, at Mestre, som ikke staar i Arbejdsgiverforeningen, har kunnet faa udført Arbejde for en billigere Betaling end de organiserede Mestre, idet de har faaet Arbejdernes Tilslutning til at arbejde for en Løn, der altsaa kunde muliggøre, at Arbejdet blev billigere udført. Jeg kan ikke gaa med til at indføre den Bestemmelse, at Arbejde af denne Art efter denne Lovs Vedtagelse skulde kunne udføres til overenskomstmæssig Løn. Derved vilde man skabe en Hindring for Arbejdes Iværksættelse i Stedet for at skabe en Lettelse. Hvis man endelig skal vedtage Lovbestemmelser paa dette Omraade, maa den naturlige Vej være den, at man dispenserer fra Lockoutloven, saaledes at de organiserede Arbejdsgivere i Tilfælde, hvor der findes en Konkurrence af den nævnte Art, faar Lejlighed til at give Tilbud om Arbejde paa samme Betingelser som dem, de uorganiserede Mestre kan byde.

Jeg vil gerne understrege, at Ministeriet i Lovforslaget har foreslaaet, at en „Spadseretid“ paa en Uge som Følge af denne Lov ikke kan betragtes som Arbejdsløshed og derfor ikke berettiger til Arbejdsløshedsunderstøttelse, og jeg vil udtale min Anerkendelse af den Stilling, Socialministeren her har indtaget. Det er en rimelig Regel, som jeg for min Part kun kan give min Tilslutning.

Hvorvidt dette Lovforslag, hvis det føres ud i Livet, vil faa nogen større Betydning, er det meget vanskeligt at have nogen Mening om, thi man har jo ingen Erfaringer at bygge paa paa dette Omraade.

I Forligsmandens Redegørelse for Forhandlingerne i det Udvalg, som behandlede Spørgsmaalet om Indførelse af en 40 Timers Arbejdsuge i Erhvervene, oplyses det, at der i 1931 i Tyskland og Polen er vedtaget Bemyndigelseslove for Regeringen paa dette Omraade, men at de ikke er blevet benyttet. Og i Bemærkningerne til Lovforslaget oplyses det, at de Forenede Stater i 1932 har vedtaget en Lov, der bemyndiger Unionsregeringen til at fastsætte for de Arbejdere, der beskæftiges af Regeringen, at der indføres en Maanedes Ferie uden Løn, og til at erstatte 5 Dages Ugen med en 4½ Dages Uge og reducere Lønningerne med 1/11. Endvidere oplyses det, at Arbejdstiden ved offentlige Nødhjælpsarbejder i de Forenede Stater i en Række Tilfælde er nedsat til 30 Timer ugentlig. Der siges imidlertid i disse Oplysninger ikke noget om, hvor mange Tilfælde det er, eller hvor mange Ferier og forkortede Arbejdsuger det her drejer sig om.

Det oplyses endvidere, at der i Belgien og Australien i et vist Omfang er udført offentlige Arbejder paa indskrænket Arbejdstid. Men heller ikke her faar man noget at vide om, i hvor stort Omfang dette har fundet Sted. Det vilde være meget interessant at faa at vide, om Ministeriet har Oplysninger at give i saa Henseende. Saadanne Oplysninger kan jo muligvis gives i Udvalget, og jeg vil gerne ligesom det ærede Medlem, der talte for Venstre (Elgaard), give det Tilsagn, at vi i Udvalget vil se objektivt paa denne Sag, det er jo saadan et rart Udtryk, som ikke siger for meget, det Tilsagn kan jeg under alle Omstændigheder give den højtærede Minister.

Mens Forslaget om Indskrænkning af Arbejdstid kun tager Sigte paa et begrænset Omraade og derfor efter min Opfattelse er en Overvejelse værd, saa omhandler Lovforslaget om Forbud mod Overarbejde praktisk talt hele Erhvervslivet her i Danmark; de eneste, der er undtaget fra Loven, er Søfartens Arbejdere og Funktionærer, og jeg vil her understrege, at Ministeriet altsaa ogsaa ved denne Lov dokumenterer sin specielle Interesse for Søens Folk ved at undtage dem fra Bestemmelser, som ellers skal gælde for andre Arbejdere.

Jeg maa straks sige, at mit Parti er absolut Modstander af dette Lovforslag, der strider imod vor principielle Opfattelse af, hvorledes Løn- og Arbejdstidsforholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere skal ordnes, naar det drejer sig om de samlede